

[Rahbæk Møller]

det er jeg også. Det er ikke vores målsætning, at staten skal styre den enkelte virksomhed her i landet. Det har det aldrig været, og det bliver det ikke, så der er åbenbart meget bred enighed nu.

Industriministeren (Nils Wilhjelm):

Når debatten før tog den form, den gjorde, vil jeg gerne igen understrege, at det er helt afgørende, at vi kan finde ud af, hvad der er opad og nedad her. Det afgørende for, om man skal kunne lykkes på det erhvervspolitiske område, er et par bærende elementer set fra regeringens side, og det ene er spørgsmålet om en videreførelse af den generelle økonomiske politik. Uden det går det under ingen omstændigheder, og derfor var det mig magtpåliggende at præcisere dette netop under besvarelsen af mange af de spørgsmål, der er stillet. Her tror jeg nok at regeringen ser noget anderledes på det, end man gør det fra oppositionens side. Jeg skal ikke gå yderligere ind i dette, for jeg er enig i, at det interessante herefter er at koncentrere sig om, ikke bare hvad vi er enige om, men også hvad vi derudover fra regeringens side ser som en afgørende forudsætning, hvis der skal skabes samarbejde på dette område.

Vi tror således under ingen omstændigheder, at vejen frem på det erhvervspolitiske område er at lade staten eller kommunerne successivt overtage forskellige produktioner. Det har de ingen forudsætninger for, ud over at de nu engang har det offentlige apparat eller de kapitaler, der ligger her, bag sig. Og de steder, hvor man har set dette udvikle sig, har vi alle hånde bekræftelser på, at det ikke er den vej, man skal gå. Hvis vi i vort samfund ønsker at skabe en større produktion, en god og dynamisk udvikling, skal man ikke lade det offentlige: kommuner, amter eller stat, successivt overtage styringen inden for de produktive erhverv. Lad bare dette stå helt klart.

Men jeg kan da helt tilslutte mig de politiske ordførere, som har glædet sig over, at der her i Folketinget og fra partiernes side alligevel er så mange elementer i det erhvervspolitiske, vi er enige om. Det lover godt for, at der kan skabes et samarbejde på en lang række områder. Det håber jeg så sandelig også på, for jeg er ikke ude på at skabe kon-

frontation i så henseende, men derimod meget gerne et frugtbart samarbejde.

I forbindelse med ordførernes bemærkninger manglede jeg at svare på nogle spørgsmål; dem skal jeg besvare et par af nu.

Fru Elisabeth Bruun Olesen og fru Anne Grete Holmsgård var inde på spørgsmålet om miljøproblemerne, spørgsmålet om udvikling af renere teknologi-programmet, som er sat i gang nu. I diskussionen af dette får man ofte en fornemmelse af, at der menes, at man med miljøet faktisk kan skabe erhvervsudvikling, således at man altså alene af hensyn til erhvervsudviklingen skal stille forøgede krav. Overhovedet ikke. Det afgørende her er selvfølgelig at tage udgangspunkt i, hvad det er, det primært drejer sig om, og det er naturligvis forbedringer af miljøet. Hvis dette så – og det vil det automatisk – fører til nye teknologier, nye produktioner, nye udviklinger, all right, så lad os dog glæde os over det. Men dette spørgsmål hænger ikke udelukkende sammen med, hvor meget der sættes af i offentlige midler til teknologiudvikling på dette område, for langt den største del af teknologiudviklingen og skabelsen af nye produkter på dette område foregår jo i de specialiserede virksomheder. Lad mig nævne Niro Atomizer A/S f.eks., der har lavet et fremragende nyt system, hvorigennem man kan mindske svovldioxid i luften. Det er primært virksomhederne selv, i visse tilfælde i samarbejde med og med støtte fra Udviklingsfonden. Her satser virksomhederne altså selv i meget høj grad, og det udgør investeringsmæssigt set langt mere end det, der eventuelt vil blive allokert fra offentlig side.

Hr. Kelm-Hansen og andre gjorde nogle bemærkninger om udhulingen af egnsudviklingen. Det er en højst malplaceret beskrivelse af det, der er sket. Der er sket nogle ganske små justeringer: hvor man tidligere satte lånemidlerne op på finansloven, er man nu gået over til simpelt hen at se på subsidieeffekten – og det må vel være subsidieeffekten i egnsudviklingsordningerne, som er afgørende – og denne subsidieffekt er stort set videreført uændret.

Hr. Kelm-Hansen spurgte, hvilke overvejelser man gjorde sig med hensyn til Direktoratet for Egnsudvikling. Jeg kan sige, at vi netop i det sidste program i den redegørelse, jeg er kommet med, lægger op til, at der skal